

ผู้รู้
ผู้ใหม่
สายพันธุ์

จอม นักร

ACT 2

รวมบท
ผู้ใหม่

 LIGHT NOVEL

แต่งเรื่อง
Shoutarou Mizuki
ภาพประกอบ
Souichi Itou
แปล
ปัทมากร

“ถ้างั้นละก็.....”

อาคุโตะเสียงชีวิต
เพื่อความลับของโรงเรียน
แต่ผู้ที่ยืนขวางหน้าอยู่นั้น.....!?

“แต่ว่าเพื่อสิ่งที่เรายึดมั่นแล้ว
คงจะยอมพลียอมให้นายผ่านไปไม่ได้”

“ใครมาเห็นเข้าก็ต้องว่าเป็น
ตัวโกงของแท้เลยนะสิ”

LIGHT NOVEL

ในความดูแลของ **DEXPRESS PUBLISHING**

นักเรียนน้องใหม่ สายพันธุ์จอมมาร เล่ม 2 จอมบงการผู้แจ่มใส

ประพันธ์โดย Shoutarou Mizuki

ภาพประกอบโดย Souichi Itou

แปลโดย ปีกอคิดารุส

ICHIBAN USHIRO NO DAI MAOH 2

© 2008 Shoutarou Mizuki & Illustration by Souichi Itou

Originally published in Japan in 2008 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Thai translation rights © 2010 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-7315-11-9

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจจันรัตนวานิชย์

กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์

กราฟิก เจษฎาพร ภานวดีทิธแสง, วรศักดิ์ พงศ์สิกรรม

ฝ่ายผลิต ชูบล มิ่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2553

เพลทสีและขนาด สรุศักดิ์ฟิล์ม โทร. 02-332-9879-84

พิมพ์ บริษัท ทวีวัฒนากราฟิพิมพ์ จำกัด โทร. 02-7205014-8

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 ส่วนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์ 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

โฮมเพจ : <http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

หนังสือเล่มนี้ได้ลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมายในการจัดทำ แปล และเรียบเรียงเป็นภาคภาษาไทย

ไทย และจัดพิมพ์จัดจำหน่ายแต่เพียงผู้เดียวในประเทศไทย ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วน

ใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ

อิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

สารบัญ

บทนำ	13
1. ห้างซ่งเดียวหฤหรรษ์?	19
2. เธอคนนั้นเป็นใครกันหนอ?	69
3. กุญแจทั้งสาม	117
4. เผลอญหน้าประธานนักเรียน	191
5. จอมบงการผู้แจ่มใส	239
บทส่งท้าย	245

บทนำ

ความทรงจำในวัยเด็กของเธออัดแน่นไปด้วยเรื่องของพี่ชาย เพราะทั้งสองมีอายุห่างกันมาก พี่ชายจึงมอบความรักให้แก่เธออย่างไม่ลืมหูลืมตา เป็นพี่ชายที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อน้องสาว ยอมรับฟังคำพูดเอาแต่ใจต่างๆ เท้าที่จะทำได้ ให้ความสำคัญกับน้องสาวมากกว่าตนเองเสมอมา

แต่เพราะเหตุผลแค่นั้นคงไม่อาจทำให้ความทรงจำที่มีต่อพี่ชายของเธอรุนแรงถึงเพียงนั้นได้

เมื่อเธอเติบโตขึ้นและเริ่มจะรู้ความ พี่ชายก็ตายจากเธอไป เธอพยายามรำลึกถึงพี่ชายโดยหาอะไรสักอย่างอ้างอิง จนกลายเป็นว่าความทรงจำที่สับสนวุ่นวายในอดีตทุกสิ่ง กลายเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพี่ชาย เธอเริ่มกระทั้งสร้างความทรงจำเพื่อเข้าข้างตัวเอง จนในที่สุดพี่ชายที่อยู่ในความทรงจำกับพี่ชายในอุดมคติของเธอก็ซ้อนทับและ

ปะปนกัน ภาพลักษณ์ของพี่ชายที่ทั้งเก่งทั้งเทและอ่อนโยนถือกำเนิดขึ้นภายในสมองของเธอ

การสร้างภาพทรงจำขึ้นเองในรูปแบบนั้นเป็นเรื่องที่ใครๆ ก็ทำกัน ขอเพียงไม่ปล่อยให้มันออกมาสู่ด้านหน้าก็คงไม่เป็นปัญหา แต่ในกรณีของเธอ ความทรงจำนั้นรุนแรงเสียจนบดขยี้คำว่าโกหกจนพังทลายสิ้น มิหนำซ้ำเธอยังอยู่ในวัยสาวน้อยแรกแย้มที่อ่อนไหวง่ายอีกด้วย

บ้านของเธอเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียงมาแต่โบราณ ดังนั้นเธอจึงถูกส่งเข้าไปเรียนใน 'วิทยาลัยเวทมนตร์คอนสแตนต์' อันโด่งดัง ตอนนั้นเองที่เธอได้รู้ความจริงเกี่ยวกับพี่ชายของตนตาม 'ธรรมเนียมของตระกูล'

“ฟุจิโกะ ลูกต้องขึ้นเป็นเสาหลักของตระกูลเอโดแทนพี่ชาย น่าสมเพชที่ทำผิดพลาดจนตัวตายนั่น!”

สำหรับ เอโด ฟุจิโกะ แล้ว คำพูดอันเย็นชาของมารดาได้สร้างความขัดแย้งอย่างมหาศาลแก่เธอ

—— ท่านพี่เป็นสมบัติของครอบครัวไม่ใช่หรือคะ?

—— ท่านพี่เป็นนักเรียนดีเด่น แต่เคราะห์ร้ายเสียชีวิตไป เพราะอุบัติเหตุไม่ใช่หรือคะ?

—— ตลอดมาพวกท่านแม่โศกเศร้าจนไม่เปิดปากพูดถึงเรื่องท่านพี่เลยไม่ใช่หรือคะ?

ข้อกังขามากมายผุดขึ้นในจิตใจของเธอ แต่แทนที่จะตอบ มารดา กลับจูงมือของฟูจิโกะลงไปยังชั้นใต้ดินของคฤหาสน์โดยมิเอื่อยปากใดๆ

ตลอดมาเธอถูกสั่งห้ามไม่ให้เข้าไปในห้องใต้ดินนั้น เธอเคยลองลงไปดูเพราะความอยากรู้อยากเห็นหลายต่อหลายครั้ง แต่ทางเข้าก็ถูกใส่กุญแจปิดแน่นอยู่รำไป

มารดาหยิบเอากุญแจเก่าคร่ำคร่าที่เตรียมไว้ออกมาไขเปิดประตูห้องใต้ดินนั้น อากาศเย็นเยือกพรุ้งพรุ้งออกมา ภายในห้องมิได้มีฝุ่นสกปรกใดๆ เลยแม้แต่น้อย เป็นหลักฐานว่าห้องถูกเข้าออกอย่างสม่ำเสมอจนถึงเมื่อไม่นานที่ผ่านมา

สำหรับเด็กสาวอายุเพิ่งจะขึ้นชั้นมัธยมต้นแล้ว ภาพที่อยู่เบื้องหน้าถือว่าโหดร้ายสำหรับเธอไม่น้อยทีเดียว

ซากศพของพี่ชายนอนราบอยู่ภายในโลงแก้ว ร่างกายนั้นผอมแห้งซีดเสีย ให้ความรู้สึกไม่น่าพึงพา ผิดจากภาพในความทรงจำของเธอโดยสิ้นเชิง ส่วนหนึ่งเป็นเพราะฟูจิโกะเติบโตมาขึ้นหลังจากที่พี่ชายตายไป แต่สาเหตุสำคัญนั้นมาจากภาพพี่ชายในอุดมคติของเธอที่ถูกสร้างไว้อย่างเลิกละ เธอไม่ได้รู้สึกหวาดกลัวก็จริง แต่ซากศพก็คือซากศพ แม้จะเห็นเพียงว่าร่างนั้นกำลังนอนหลับอยู่ แต่ดูจากสีหน้าของผู้เป็นพี่ ฟูจิโกะก็รู้ได้ในทันทีว่านั่นไม่ใช่มนุษย์ที่ยังมีชีวิต เธอจึงไม่กล้าที่จะเฉียดเข้าไปใกล้ ถ้าหากันตามตรงแล้ว สาวน้อยในวัยที่อ่อนไหวง่ายต่อสิ่งใดใครก่อกวนต้องรู้สึกว่าการที่ซากศพเป็นสิ่ง ‘สกปรก’ อย่างเลี่ยงไม่ได้

“เรื่องที่แม่จะเล่าให้ฟัง ห้ามบอกใครเด็ดขาดเลยนะ”

มารดาที่อ้อมไปยืนด้านหลังของฟูจิโกะพูดขึ้น เมื่อฟูจิโกะเหลียวมองก็พบว่ามารดากำลังแสดงสีหน้าที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน เป็นสีหน้าที่บ่งบอกได้ยากว่ากำลังรู้สึกชิงชังหรือโสโครกอยู่กันแน่ ลูกกลมแสงสว่างที่สร้างจากเวทมนตร์ที่อยู่ภายในมือซ้ายทำให้เกิดเงามืดเด่นชัดพาดผ่านใบหน้าของมารดาเธอ พอฟูจิโกะทำหน้าเหยเกเพราะความหวาดกลัว มารดาก็กดมือขวาลงบนปากของฟูจิโกะอย่างรุนแรงราวกับจะทำให้ร้ายให้ได้เจ็บ

“อย่าร้องไห้! ลูกต้องเบ่งตามองเอาไว้!”

ฟูจิโกะได้แต่ตัวสั่นเทาพูดอะไรไม่ออก มือที่วางบนปากเธอคลายออก หากแต่มารดาก็พูดต่อด้วยสีหน้าที่ไม่แปรเปลี่ยน

“ทุกยุคทุกสมัย ตระกูลเอโดะเราจำเป็นต้องใช้เทพมุสึได๋ในฐานะของนักสำรวจมาตลอด งานสำรวจถือเป็นหน้าที่ที่สำคัญยิ่ง พวกเราเดินทางไปที่ทั่วทุกแห่งหน แล้วรายงานสถานการณ์เกี่ยวกับแผ่นดินแห่งนั้นๆ ให้แก่เทพเจ้าทราบ แต่ทั้งอย่างนั้น เจ้านั้นกลับ--”

มารดาในมือข้างที่มีลูกแสงเวทมนตร์ไปทางโลงศพแก้ว มารดาไม่ได้เรียกชื่อพี่ชาย แต่กลับเรียกเขาด้วยคำว่า ‘เจ้านั้น’ แม้ฟูจิโกะจะยังเยาว์วัย แต่ก็รู้สึกได้ถึงความเป็นมาในหัวใจของผู้เป็นแม่

“--ตอนที่มีการขุดพบซากโบราณในโรงเรียน เจ้านั้นไปเห็น ‘อะไรบางอย่าง’ เข้า ก็เลยรู้สึกหวาดกลัวจนวิ่งหนีออกจากที่นั่น! แม่ไม่รู้หรอกว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ก็คงจะไม่ฝันมอนสเตอร์ห่วยๆ หรือกับดักที่ทำให้เห็นภาพหลอน.....อะไรพวกคั้นนั้นนั่นละ.....น่าสมเพช.....น่าสมเพชเหลือเกิน.....สุดท้ายการขุดค้นซากโบราณนั้นก็ไม่สำเร็จ..... เจ้านั้นจึงต้องรับผิดชอบ เขาถูกทางการตัดสินให้ถูกลงทัณฑ์วิชาเรียก

วิญญาณ ซึ่งวิชานี้ปกติจะใช้เพื่อให้อาชญากรพูดสารภาพเรื่องราวในอดีต! โชคดีเหลือเกินที่พวกเราที่เหลือไม่ต้องรับโทษอะไร.....แม้ว่ายังก็คงไม่พ้นโดนภาพหลอนอะไรเข้าแน่ๆ เจ้านั่นจะเป็นคนใจอ่อนมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว.....วันๆ ได้แต่ขลุกตัวเล่นตุ๊กตาอยู่กับลูก.....ตอนที่ลูกเข้าโรงเรียนก็เป็นเวลาพิพากษาคriminalสุดท้ายพอดี พอจบเรื่องราวของเจ้านั่นก็ถูกเก็บไว้ในห้องใต้ดินแห่งนี้มาตลอด.....”

มารดาหยุดพูดแต่เพียงแค่นั้น เมื่อฟุจิโกะเงยหน้าขึ้น ก็เห็นมารดาตนกำลังหลังน้ำตาอยู่ ฟุจิโกะไม่อาจเข้าใจอารมณ์อันละเอียดอ่อนของผู้ใหญ่ได้ ดังนั้นสิ่งที่อัดแน่นอยู่ในใจของเธอจึงมีเพียงความหวาดกลัว ความเย็นชา และความไร้ซึ่งเหตุผลเท่านั้น

——ท่านพี่เป็นผู้ชายที่น่าสมเพชอย่างนี้เอง อ่อนโยน แต่เป็นคนไม่ได้ความที่ตายเพราะความอ่อนแอ โรงเรียนเป็นสถานที่ที่น่ากลัวเหลือเกิน ถ้าแพ้ก็น่ากลายเป็นแบบนี้ ผู้อ่อนแอต้องเจอกับเรื่องโหดร้ายสินะ แต่พระเจ้าที่ทำให้เกิดเรื่องโหดร้ายแบบนี้ต่างหากที่เป็นฝ่ายผิด ท่านพี่เป็นคนอ่อนโยน.....ไม่สิ เป็นคนน่าสมเพช แต่ถึงจะน่าสมเพชอ่อนแอไม่ได้ความแค่ไหนก็ไม่สมควรที่จะต้องตาย พระเจ้าต้องทรมานเราแน่ๆ ท่านแม่เองก็คงเห็นเราอ่อนแอจึงทำกับเราอย่างนี้.....เราต้องเข้มแข็ง ต้องเข้มแข็ง.....ถึงจะเป็นลูกผู้หญิงก็เถอะ

ฟุจิโกะแบกรับความรู้สึกสับสนเหล่านี้ไว้ในเบื้องลึกของจิตใจมาตลอดนับแต่บัดนั้น หลังจากเข้าเรียน ฟุจิโกะก็ไม่เคยเปิดใจให้ใครภายนอกเธอวางตัวเรียบร้อยให้ดูน่าเลื่อมใส (เพราะนั่นคือภาพลักษณ์

ของสตรีที่ 'เข้มแข็ง' สำหรับตัวเธอที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างคุณหนู) เบื้องหลังเธอกลับทุ่มเทศึกษาไสยเวทย์ดำอย่างเอาเป็นเอาตาย เธอเรียนรู้วิชาเรียกวิญญาณและปลุกชีพให้ซากศพส่วนหัวของพี่ชายที่เธอแอบขโมยออกมาได้สำเร็จ และตอนนั้นเองเธอก็ได้รู้ชัดว่าคำพูดของมารดาเป็นความจริง หากแต่เธอก็มิได้ท้อแท้ พุจิกะก็กลายเป็นดาวโรงเรียนพร้อมกับขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดของอันดับเบื้องหลัง ถ้าไม่มีเหตุอันใดเกิดขึ้น เธอก็คงจะทำงานเป็นนักสำรวจควบคู่ไปกับหน้าที่สหายของฝ่ายจอมเวทย์ดำ และกลายเป็นตัวตนที่อาจจะสั่นคลอนประวัติศาสตร์ได้ในที่สุด

แต่ทว่า

หลังจากที่จอมมารตนนั้นมาเยือนโรงเรียน ชะตาชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

1 ห้องขังเดี่ยวทหรหรย์?

ไซ อาคุโตะ เจออุบัสรรคเข้าอย่างจังในชั้นเรียนวิชาเวทมนตร์เบื้องต้น

นักเรียนในชั้นต่างพากันจับคู่กลุ่มละสองคนยืนเรียงในสนามเพื่อฝึกฝนการควบคุมมาน่าอันเป็นพื้นฐานของศาสตร์แห่งเวทมนตร์ทั้งหลายทั้งปวง เนื้อหาของการฝึกคือการคงสภาพมาน่าให้กลมเป็นลูกบอลแล้วขว้างไปกลับให้อีกฝ่ายรับคล้ายแคทซ์บอล

อุบัสรรคที่ว่าไม่ใช่เนื้อหาของวิชาทหรอ ก แต่เป็นเรื่องที่ว่าไม่มีใครในสนามกล้ายืนในรัศมีรอบข้างตัวอาคุโตะเลยต่างหาก

—— ภาพร้ายฝังใจมันลบกันไม่ได้จริงๆ ด้วยแฮะ

อาคุโตะสับสนไม่รู้จะตีสีหน้าอย่างไรดีในสถานการณ์เช่นนี้
จึงได้แต่บ่นหน้าอมทุกข์ จริงอยู่ที่รูปร่างหน้าตาของเขาดูงามราวกับ
เทพบุตรในภาพวาด แต่แววตาที่ดูเหี้ยมกลับทำให้เขาดูเหมือนตัวร้าย
จอมเจ้าเล่ห์ กอปรกับชื่อเสียงที่ผ่านมา ทำให้ยากจะมีคนกล้าเข้าหาเขา
มีหน้าซ้ำเจ้าตัวเองก็ไม่ได้รู้ตัวเลยแม้แต่บ่อย

—— หลังจากโดนทำนายทายทักว่าเป็นจอมมาร มันก็เป็น
แบบนี้ตลอด ชีวิตจะไม่มีอะไรดี ๆ มั่งเลยจริง ๆ.....

เรื่องมันเริ่มขึ้นเมื่อคำพยากรณ์อันแม่นยำร้อยเปอร์เซ็นต์
ทำนายไว้ว่า ในอนาคตเขาจะต้องกลายเป็นจอมมาร หลังจากนั้นมา
สายต่านักเรียนทั้งหมดก็จ้องมองอาคุโตะเป็นศัตรู ไหนจะถูกเข้าใจผิด
ไหนจะถูกทางรัฐบาลตามสอดส่อง ชีวิตในโรงเรียนของเขาจึงไม่มีวัน
ที่จะสงบสุขได้ไปโดยปริยาย แต่อย่างน้อยเขาก็กยังมีเพื่อนอยู่บ้าง

มิวะ อิโรชิ เพื่อนร่วมชั้นร่างผอมที่แสนสันต์ราวกับเด็กจอมซน
ถึงอายุอานามจะเท่ากัน แต่อิโรชิก็เรียกอาคุโตะว่าลูกพี่ลูกน้อง เมื่อสักครู
ที่ผ่านมา อิโรชิคนที่ว่านั้นก็พูดกับเขาว่า

“ลูกพี่ลูกน้องหัดตัวลงมาจับคู่กับคนอย่างผม ผมละอดไม่ได้
ที่จะ.....ที่จะ.....”

แต่พูดไม่ทันจบก็วิ่งหนีไปซะตั้ง

—— ‘อดไม่ได้ที่จะ’ อะไรของเอ็งวะ.....แต่จะเอาแต่พึ่งพา
อิโรชิก็คงไม่ดีนัก เห็นที่ต้องหาเพื่อนใหม่บ้างละมั้ง

อาคุโตะเริ่มมองโลกในแง่ดี เขาเหลียวมองรอบข้าง เพื่อนร่วมชั้นที่ยืนเรียงรายกันอยู่ในสนามต่างก็หลบตาเขากันเป็นพัลวัน แต่ทว่าที่ สุดสายตา เขาเห็นคนสองคนกำลังยืนพูดคุยกันอยู่ คนหนึ่งคือหัวหน้าชั้นเรียน ฮัตไตร จุนโกะ และอีกคนหนึ่งคืออาจารย์ประจำชั้น ไทริอิ มิตสึโกะ นั่นเอง

จะว่าคุยกันติดลม หรือทั้งคู่นิสัยโง่เงาไม่ค่อยเกรงใจผู้คนที่ไม่ทราบได้ บทสนทนานั้นจึงดังแว่วมาถึงหูอาคุโตะ

“ไฮ อาคุโตะคุง เขาจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีควบคุมเวทมนตร์ครุขอฝากให้เธอช่วยดูแลได้มั๊ยจ๊ะ?”

อาจารย์มิตสึโกะพูดขึ้น เธอเป็นผู้หญิงที่ตัวสูง ผมหักศกสวมแว่นตากกลม ดูแล้วเป็นคนเปิดเผยไม่น้อย

“ขอปฏิเสธค่ะ”

จุนโกะตอบกลับทันที เธอเป็นผู้หญิงที่ดูเยือกเย็นและสูงส่งราวกับหมาป่า ดวงตาคมกร้าวแสดงให้เห็นชัดถึงนิสัยดื้อรั้นหัวแข็ง

“ก็มีแต่เธอเท่านั้นที่ครูพอจะไหว้วานได้นี่ละนะ ไหนจะเป็นหัวหน้าชั้น แล่มีฝีมือก็ยิ่งเก่งเข้าขั้น”

อาจารย์มิตสึโกะพยายามตะล่อม แต่จุนโกะหาได้ยอมแพ้

“ถึงอาจารย์จะพูดแบบนั้น แต่ไม่กี่คือไม่ค่ะ อาจารย์คิดว่ามีใครอยากจับคู่ฝึกเวทมนตร์กับเขานักหรือคะ?”

“แต่นี่เป็นครั้งแรกของเขา ถ้าไม่ให้มีประสบการณ์เลยก็คงจะไม่ดี.....น่าอะ? เธอจะได้เป็นคนแรกของเขาไงจ๊ะ ไม่ดีใจหรือ?”

อาจารย์มิตสึโกะพูดจาหยอกเฝ้าจุนโกะที่มีใบหน้าแดงก่ำ

“อย่าพูดอะไรน่าอายสิคะ อาจารย์ก็! พูดจាកำกวนน่าอายแบบนั้นได้ยังไงกัน!”

“ตาย! ครูพูดเรื่องชั่วโม่งเรียนอะไรจะ คิดอะไรอยู่ละเนี่ย”

“รู้แล้วคะว่าหมายถึงเรื่องชั่วโม่งเรียน แต่หยุดพูดจาล้อเล่นแบบนั้นซะที.....”

จู่ๆ จุนโกะก็หรีดเสียงเบาลง เธอทำเสียงมองมาทางอาคุโตะ อาคุโตะยกมือขึ้นเพื่อทักทายกลับ แต่จุนโกะดีหน้าบึ้งตึงทันที

“ไม่ต้องมายืนฟังเลย ไช อาคุโตะ!”

—— เอ้า ก็พูดให้คนอื่นเขาได้ยินเองไม่ใช่หรอ.....?

ถึงแม้ในใจจะคิดเช่นนั้น แต่อาคุโตะก็ไม่ได้พูดอะไรออกไป เขาค่อยๆ ลดมือลงช้าๆ

ทันใดนั้นจุนโกะก็ก้าวเจ้าพรวดเข้ามาหา อาคุโตะตั้งสติเตรียมใจว่าจะโดนตำ แต่จุนโกะกลับยื่นช้อน้ำชาพร้อมกับพูดด้วยเสียงที่ดังลั่นว่า

“แก! ถ้าฟังอยู่ก็คงได้ยินแล้วสินะ! มัวยืนป้อะไรอยู่อีกล่ะ? รีบๆ ไปเตรียมตัวซะที!”

“เอ?”

“ก็บอกว่าให้ไปเตรียมตัวไงเล่า!”

จุนโกะทรายตาเมียงมองรอบข้างระหว่าที่พูดกับเขา ครูต่อมาอาคุโตะก็เข้าใจว่าเธอกำลังพูดถึงเรื่องอะไร

“อะ ขอขอบคุณนะ”

อาคุโตะใช้มือทั้งสองกุมมือของจุนโกะด้วยความปลาบปลื้ม
ปกติแล้วภาพของชายไร้เพื่อนที่แสดงความขอบคุณแทบเป็นแทบตาย
เมื่อถูกผู้หญิงใจดีด้วยควรจะเป็นภาพที่แลดูน่าสมเพช แต่พอมาเป็น
อาคุโตะที่ตัวสูงยาวเข้าดีท่า คนรอบข้างกลับมองว่าเขากำลังแสวงทำ
เป็นป้อยอผู้หญิงเสียมากกว่า เหล่านักเรียนที่แอบมองดูอาคุโตะจึง
เริ่มนิทานกันสนุกปาก

“ว่าแล้วเชียว ร้ายนักนะ ไอ้จอมมาร.....”

“หัวหน้าห้องติดบ่วงจอมมารเข้าเต็มเป่าซะแล้วสิเนี่ย.....”

พอได้ยินเสียงกระซิบกระซาบพรรคนั้น จุนโกะก็หันหน้าแดง
แล้วสะบัดมือของอาคุโตะที่กุมอยู่ออก

“ถอยออกไปเตรียมตัวห่างๆ ไนน์เลย!”

“เข้าใจละ แหม โทษทีนะ ผมไม่ได้ตั้งใจให้เป็นแบบนี้”

อาคุโตะก็ได้ยินเสียงผู้คนรอบข้างเช่นกัน จึงเดินถอยห่างออกไป
ไปเพื่อเตรียมตัวทดลองใช้เวทมนตร์

“เดี๋ยว รอก่อน”

จุนโกะส่งเสียงเรียกให้หยุด

“มีอะไรเหรอ?”

“ฉันควรจะพูดเตือนนายไว้ก่อน พังให้ตึนะ ในช่วงโมเมนต์นี้
เราจะว่างลูกกลมของมาน่าไปกลับให้กัน นี่คือการเรียนรู้วิธีควบคุม
มาน่าอย่างนุ่มนวล เรียกได้ว่าเป็นเบื้องต้นของเบื้องต้นจริงๆ สำหรับ
ทุกคนที่เพิ่งจะจบจากชั้นมัธยมต้น ดังนั้นอย่าทำเป็นเล่นไป ถ้าไม่ตั้ง
สมาธิให้ดีอาจจะเกิดอันตรายได้ ไม่เฉพาะกับตัวเองหรอกนะ แต่กับ
คู่ซ่มก็เช่นกันเข้าใจเอาไว้ซะด้วย”

จุนโกะพูดย้ำหนักแน่น อาคุโตะผงกศีรษะรับ
“เข้าใจแล้ว ผมจะไม่ทำให้เธอต้องเจ็บซ้ำหรอก”
อาคุโตะพูดตอบด้วยสีหน้าจริงจัง
จุนโกะหน้าแดงขึ้นอีกครั้ง
“ก็บอกว่าให้เลิกทำเป็นพูดอวดเก่งซะที!”

—— นี่พูดจากใจจริงเลยต่างหาก.....

อาคุโตะป่นในใจ ก่อนจะเดินถอยห่างออกไปสับสนว่าเมตร
แล้วหันหน้ากลับมาประจันกับจุนโกะ

“เอาละนะ”

จุนโกะให้สัญญาณ จากนั้นก็ยกมือขวาขึ้น ภายในอุ้งมือเธอ
ปรากฏเป็นลูกกลมส่องสว่างขนาดใกล้เคียงลูกบอลขึ้นมา

ศาสตร์แห่งเวทมนตร์คือการควบคุมม่านที่มีอยู่ในอากาศ
ตั้งแต่พลังงานไฟฟ้าที่อำนาจความสะดวกอยู่ทั่วราชอาณาจักรไปจน
ถึงพลังงานอื่นๆ ที่ไหลเวียนอยู่ทั่วโลก ล้วนเกิดจากการสั่นพ้องของ
ม่านทั้งสิ้น จะพูดว่าม่านคือพลังงานก็คงไม่ผิดปากนัก นอกจากนี้
ภายในร่างกายของสิ่งมีชีวิตเองก็มีม่านเก็บสะสมอยู่ ซึ่งพลังงานนั้น
สามารถดึงออกมาใช้งานได้ ปริมาณม่านสะสมจะแตกต่างกันไป
แล้วแต่ตัวบุคคล หากมีปริมาณม่านภายในร่างกายมาก ผลกระทบ
ต่อม่านที่อยู่ในชั้นอากาศก็จะเกิดขึ้นได้ง่าย ความนึกคิดของมนุษย์
จะแปรเปลี่ยนเป็นกระแสไฟฟ้า และกระแสไฟฟ้านั้นแหละที่ควบคุม
ม่านภายในร่างกายให้สั่นพ้องกับม่านที่อยู่ภายนอก จึงพูดได้ว่า

สิ่งสำคัญสำหรับศาสตร์แห่งเวทมนตร์ ก็คือปริมาณมาน่าสะสมที่มีติดตัวมาแต่กำเนิดผนวกเข้ากับพลังสมาธิ และการฝึกฝนพลังสมาธิก็คือเป้าหมายของวิชาเรียนในครั้งนี้นั่นเอง

“รับนะ”

จุนโกะพลิกข้อมือขวาเบาๆ ลูกบอลมาน่าลอยโด่งเอื่อยๆ ไปทางอาคุโตะ อาคุโตะจึงยกมือขวาขึ้น

จุนโกะคงจะเคยชินกับการควบคุมแล้ว ลูกมาน่านั้นจึงลอยมาเข้ามือของเขาอย่างนุ่มนวลจนเขาไม่จำเป็นต้องขยับมือตามเลย แม้แต่น้อย

“ให้จินตนาการเหมือนขว้างบอลออกไปเบาๆ.....เฮ้! ที่นั่นก็โยนคืนมาเบาๆ ละ”

จุนโกะยื่นมือขวาออกมาตั้งท่าเตรียมรับลูก

“ทำเหมือนที่เธอก็โยนเค้ไ้ม้ย?”

อาคุโตะพูดจบ จุนโกะก็ผงกศีรษะ

“ถ้างั้นก็.....”

อาคุโตะสะบัดข้อมือขวาอย่างแผ่วเบา

—— พลิกข้อมือ เฮ้!..... ฮึบ

อาจจะเป็นการอธิบายซ้ำซากไปหน่อย แต่ยังมีมาน่าสะสมภายในร่างกายปริมาณมาก ผลกระทบที่มีต่อมาน่าภายในชั้นอากาศก็จะยิ่งมากตาม

ผลก็คือ.....

เพ็ญว!

เกิดเป็นเสียงสะท้อนกึกก้อง ลูกมาน่านั้นพุ่งตัดฝ่าชั้นอากาศ
ราวกับกระสุนปืนไรเฟิลพุ่งเข้าใส่จุนโกะก็มีปาน

“ว้าย!”

จุนโกะอุทานขึ้นสั้นๆ อย่างน้อยเธอก็มีฝีมือในระดับที่ถูก
ขนานนามว่าเป็นสุดยอดของชั้นปี เธอจึงมีสองข้างไว้ด้านหน้า
ของร่างกายเพื่อหยุดลูกมาน่าที่พุ่งเข้าใส่ด้วยความเร็วสูง แต่พลังงาน
ของลูกมาน่านั้นรุนแรงจนน่าจะชดให้ร่างของเธอกระเด็นปลิวไปด้าน
หลังพร้อมกับปนกระดุกแขนทั้งสองข้างให้แหลกละเอียดได้

—— **อันตราย!**

อาคุโตะคิดในใจว่าต้องทำอะไรสักอย่างก่อนที่ลูกมาน่าจะ
กระแทกร่างของจุนโกะจนกระเด็น

ความคิดนั้นถูกส่งต่อไปยังลูกมาน่าโดยพลัน

ตูม!

ราวกับลูกมาน่าถูกมือของจุนโกะดันแหวกออก จากนั้นก็
ระเบิดกระจายไปทั่วทุกทิศ เกิดแสงสว่างขยายรัศมีห่อหุ้มรอบตัวของ
จุนโกะไว้ ตามด้วยกลุ่มควันรูปทรงดอกเห็ดปรากฏขึ้นกลางสนาม

เพื่อนร่วมชั้นต่างก็ส่งเสียงฮือฮาในทันที

หมอกควันจางหายไป เหลือเพียงหลุมขนาดเล็กทิ้งเอาไว้ใน
สนามโรงเรียน ที่ใจกลางหลุมนั้นมีร่างของจุนโกะทรุดฮวบอยู่

“อะ..... อะ.....”

จุนโกะตาเบิกโพลงด้วยความโมโหและตกใจ แต่ดูแล้วไม่ได้
รับบาดเจ็บอะไร นี่เป็นผลจากจิตใต้สำนึกของอาคุโตะที่ไม่ต้องการให้
ร่างกายของจุนโกะได้รับบาดเจ็บ

“ก็ถึงได้บอกโง่เลว่า ไม่! แกนี่มันไม่รู้จักกอดมแรงเลย.....”

จุนโกะลุกขึ้นยืนขึ้นนี้ว่าอาคุโตะ

แต่แล้ว นิ้วนั้นก็หยุดชะงัก

เมื่อเห็นสภาพเปลือยล่อนจ้อนของตน ทั้งทั้งร่างของจุนโกะ
ก็แดงช้ำขึ้นมา

ชุดเครื่องแบบที่เธอสวมใส่อยู่ขาดวินจนไม่เหลือชิ้นดี

“อะ ว้ายย!”

จุนโกะใช้แขนโอบปิดร่างกายเปลือยเปล่าของตนทันที

เหล่านักเรียนชายในชั้นต่างสงสัยงอแง

“โอ!”

“นี่มัน.....!”

“น่าสงสารจะตายไป!”

“พวกผู้ชายมันคนเสีย”

ฝั่งนักเรียนหญิงก็เริ่มสงสัยงอแงขึ้นมาเช่นกัน.....แต่ในคนละ

ความหมาย

“อะ ขอโทษ.....”

อาคุโตะสาวทำเข้าหาจุนโกะ

“บ๊า! บ๊า! อย่าเข้ามานะ!”

จุนโกะสละบัดหน้าอย่างแรง

“แต่ว่าจะปล่อยทิ้งไว้แบบนี้มันก็.....”

อาคุโตะหยุดยืนข้างตัวจุนโกะ เขาถอดเสื้อนอกชุดเครื่องแบบ
คลุมออกมาวางบนไหล่ของเธอ เสื้อนอกตัวนั้นไซส์ใหญ่จนปิดร่างกาย
ของจุนโกะได้มิดชิด

จุนโกะแหงนมองอาคุโตะด้วยสีหน้าประหลาดใจ

“อะ ขอขอบคุณ.....”

จุนโกะพูดขอบคุณอย่างงุนงง แต่แล้วเธอก็เอามือกดด้าน
หน้าของเสื้อนอกไว้แล้วลุกขึ้นยืน สีหน้าบึ้งตึงจึงแวบเข้ามาในอาคุโตะ

“.....ไม่สิ ลองมาคิดดูดีๆ ฉันควรพูดขอบคุณอะไรที่ไหนกัน!”

“จะว่าไปก็จริง ผมเป็นฝ่ายผิดเอง”

อาคุโตะค้อมหัวลงอย่างว่าง่าย

ไม่ว่าจุนโกะเจ็บใจหรือว่าฮับอายอยู่กันแน่ จึงกัดฟันแน่น
จนได้ยินเสียงกรอด ใบหน้าเธอยิ่งแดงก่ำมากขึ้นไปอีก

“ทำไมถึงยอมขอโทษดีๆ เล่า!”

จุนโกะไม่อาจปล่อยมือออกจากเสื้อนอกได้ จึงเหวี่ยงขาเตะ
อาคุโตะแทนที่จะเป็นกำปั้น

“ก็เพราะผมรู้สึกผิดจริงๆ นะสิ คือมันควบคุมไม่ค่อยจะได้
ตั้งใจ.....”

อาคุโตะยอมให้จุนโกะเตะดีทั้งๆ ที่ยังก้มหัวอยู่ แต่เตะไปได้ราว
หกครั้ง เมื่อเห็นอีกฝ่ายไม่ต่อต้าน จุนโกะก็ทวีความโกรธขึ้นไปอีก

“ทำไมถึงยอมโดนเตะดีๆ เล่า!”

“จะให้พูดก็พูดได้ ผมเป็นฝ่ายผิดเอง ว่าแต่ว่า.....”

อาคุโตะที่ไปยังจุนโกะ ชายเสื้อนอกที่เธอสวมอยู่เลิกขึ้นสูง
เพราะลูกเตะ เผยให้เห็นริ้วขาใต้รูปงามอลังการ

หมวดนิยายแปล
แฟนตาซี - ไซไฟเวล

ISBN 978-616-7315-16-4

ICHIBAN USHIRO NO DAI MAOH 2

© 2008 Shoutarou Mizuki Illustration by Souichi Itou

Originally published in Japan in 2008 by HOBBY JAPAN Co., Ltd

Hobby
JAPAN

DEXPRESS
PUBLISHING

ราคา 149 บาท

ในชั้นเรียนเวทมนตร์ อาคุโตะควบคุมพลัง
พิศพลาดจนทำให้สื่อฟุ้งจนโกะขาดกระจุย อาจารย์
มิตสึโกะจึงแนะนำสถานที่สำหรับฝึกฝนจิตใจให้เขา
แต่ ณ ที่นั้น อาคุโตะบังเอิญพบแฟนที่สมบัติลับ
เขาไปปรึกษากับประธานนักเรียนและตัดสินใจที่จะ
เก็บเรื่องแฟนที่เป็นความลับ แต่ไม่นานนักแฟนที่ถูก
เพย์แพร่ออกไปถึงเหล่านักเรียนทั้งโรงเรียน ทำให้
มีแต่คนจ้องจะออกหาสมบัติกันไกลาหลไปหมด.....

 LIGHT NOVEL

ลิขสิทธิ์ถูกต้องจาก HOBBY JAPAN